

flot iagennem, var dette: Naar de Kanoner først blive plantede derude, saa er Kjøbenhavn sikret mod et Bombardement. Saa var der enkelte tvivlsomme Sjæle, deriblandt jeg, som mente, at det dog ikke var fuldkommen sikkert. Men det blev med Haan slaaet til Jorden af al den Sagkundskab, der er hos de Militære. Det viste sig imidlertid, at det Utskæmmen var galt. Det gif med det som med Valgbevægelsen; det ene Argument har ikke Noget at lade det andet høre. Jeg mener derfor, der er al mulig Grund til at være noget betænkkelig, naar Krigsministeren indlader sig paa en Forretning; thi de 6 Kanoner have sikkert været en dyr Forretning baade for Landet og Krigsministeren. For Dieblisset har det ikke indbragt Andet end Forslaget om et Fort paa Middegrundten, og om disse Geværer bliver en god Forretning, er aldeles umuligt at sige for Tiden. Det forekommer mig derfor, at Sagen bør tages saa nøgtern som muligt og undersøges saa grundig som muligt. Men jeg forstaaer saa rigtignok ikke Lovforslaget. Naar jeg sammenligner Lovforslaget med Motiverne, er der den største Modsigelse tilstede. I Motiverne staar der nemlig, at nu ere Forsøgene naaede saa vidt, at man er fuldstændig paa det Reue med den tekniske Side af Sagen, men den praktiske Side er man slet ikke paa det Reue med. Der staar: „Den tekniske Side af Sagen maa siges at være løst ved den af Forsøg fremgaaende Geværmodel. Der staar saaledes endnu kun tilbage at søge dennes Brugbarhed i den daglige praktiske Tjenestes forskelligartede Forhold konstateret.“ Ja, det lyder jo overordentlig imponerende og lærd; men jeg maa tilstaa, at i Spørgsmaal, hvor det Praktiske i Grunden er hele Hjemmeligheden og det Eneeste, det kommer an paa, forekommer det mig, at den Tilfredsstillelse, man kan have af at have løst den tekniske Side af Sagen, er mildest talt tarvelig. Jeg kan bearbejde, at naar en Videnskabsmand har løst et Problem vil han være ude over Hovedsagen; saa er den praktiske Prøve mere en Slags Regneprøve bagefter. Der er virkelig Theorien Hovedsagen. Men naar en Mand har fundet paa et Vaaben, en Melanik, saa maa jeg sige, at naar Manden ikke har løst Andet end den tekniske Side af Sagen, men ikke har vist, at Løsningen er praktisk brugbar, er han omtrent ligesaa vidt, som om han slet Intet havde løst, og han er meget, meget langt fra Maalet. Hvis det nu viste sig, at den praktiske Prøve gav et meget utilfredsstillende Resultat, hvis det viste sig, at Vaabnet var for kompliceret eller det f. Ex. viste sig, at det meget let gif i Stykker ved

det Aller mindste (Afbrudelse) — ja, det kan jeg virkelig ikke vide, man kan ikke se af disse Anmærkninger, at det ikke gaar i Stykker; og det har jeg meget stærke Tvivl om; det er mig ikke muligt at komme til Klarhed derom. Jeg har en Gang hørt paastaa — jeg tror saagar, at det var en af den ærede Ministers tekniske Konsulenter — at naar blot et Sandskorn kom ind i disse fine, moderne Geværmechanismer, var det nok til at bringe hele Historien i Uorden. Det skulde man altsaa undgaa her; men selv om et Sandskorn ikke kunde gjøre Ulykker her, kan man ikke vide, om ikke andre Smaating kunde gjøre det, det staar fuldstændig uoplyst. Der er endvidere reist et helt andet Spørgsmaal her, nemlig Spørgsmaalet om Geværrets Betydning for Tjenestetiden. Skulde dette overordenlig fortrinlige tekniske Vaaben føre til, at vi vare nødte til at forlænge Tjenestetiden, og det maatte oven i Kjøbet skulde medføre, at dersom vi ikke bleve enige om at forlænge den, kom man i den beklagelige og haarde Nødvendighed at maatte forlænge den ved en provisorisk Lov, blot fordi vi havde vedtaget at bevilge dette Vaaben, vilde det være i højeste Grad uheldigt. Den ærede Minister vilde vist nok selv beklage det — ja han har jo selv i Dag sagt, at man gjør ham meget uret ved at tro saa meget ondt om ham, som man gjør. Jeg tror ogsaa at han er: „Manden, bedre end sit Rygte.“ Jeg tror, at det er utvivlsomt, at det vil gjøre den ærede Minister ondt at være nødte til at udstede en provisorisk Lov om en forlænget Tjenestetid, fordi han ikke kunde blive enig med Folkethinget om en saadan Lov, skjøndt Folkethinget dog selv havde bevilget saadanne Geværer. Det vilde ikke undre mig, om den ærede Minister da sagde, at det var Folkethinget, der bar Ansvar for det, som for alt Andet, den ærede Minister har været nødte til at foretage provisorisk trods sit konstitutionelle Sædelag. Derfor mener jeg, at der er al mulig Grund til at være varsom og Grund til at undersøge Sagen nøie, meget nøie og meget lidenstabsløst. Jeg siger det ikke, fordi det er min Hensigt nu at begynde et undersøgende Felttog imod disse Geværers Bevilling; nei, jeg er lige saa god, som den ærede Krigsminister, jeg er ogsaa bedre end mit Rygte; der er ingen Bagtanker derved. Men jeg siger blot, det, vi gaa med til, maa vi først sikkre os, at vi selv ere paa det Reue med, hvad det er, og hvad det fører til, og ogsaa at Krigsbestyrelsen har de Erfaringer, som den skal have, for at vi kunne gaa til en saadan Bevilling. Men det har den ikke. Den mangler, som sagt, hele den praktiske Prøve, som er nød-